

Arrest

nr. 43 085 van 6 mei 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 13 maart 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent met propiska in Dagestan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas haalde u volgende feiten aan:

Toen uw man tijdens een demonstratie in februari 2001 een toespraak hield over de genocide van het Tsjetsjeense volk werd hij samen met andere betogers opgepakt. Hij werd opgesloten, geslagen en beschuldigd van weerspannigheid tegenover de ordediensten. Na drie weken slaagde uw familie erin om hem vrij te kopen en werd hij overgebracht naar het ziekenhuis. Enkele weken later doorzochten OMON-agenten uw huis en namen uw man mee naar het politiekantoor. Na anderhalve maand gevangenschap werd hij vrijgesproken door de rechtbank.

Twee jaar later, op 25 februari 2003, verleende hij onderdak aan een gewonde Tsjetsjeense vriend. Een dag na diens vertrek vielen agenten binnen en namen uw man mee voor ondervraging. Hij werd geslagen en gedwongen om blanco papieren te ondertekenen en opnieuw moest uw familie losgeld betalen.

Omdat u zich niet langer veilig voelde in Dagestan, vluchtte u met uw gezin naar Noorwegen en vroeg daar op 4 april 2003 asiel aan. Op 24 februari 2004 kreeg u een negatieve beslissing waartegen u beroep aantekende.

Toen u vernam dat u naar Rusland zou gerepatrieerd worden, reisde u op eigen houtje terug naar Dagestan waar u op 29 juli 2004 aankwam. Uw man dook er onmiddellijk onder bij uw schoonzus; u en de kinderen gingen eerst enkele dagen naar uw ouders en trokken daarna in bij uw schoonouders die op uw propiska woonden.

Op 19 augustus 2004 zocht uw man de familie van zijn pas overleden oom op. Bij zijn terugkeer naar Khasav Yurt werd hij tegengehouden en naar het politiekantoor gebracht. Drie dagen later voerden gemaskerde mannen op zeer brute wijze een huiszoeking uit op uw officiële adres. Na hun vertrek vertelde uw schoonvader dat uw man was vrijgekocht onder het voorwendsel van een ontsnapping. Uw familie besliste dat u niet meer veilig was in Dagestan en bereidde uw vlucht voor terwijl u bij uw broer introk.

Op 16 september 2004 ontmoette u uw man en reisde u met hem en de kinderen via Moskou naar België. Daar kwam u aan op 21 september 2004 en vroeg er samen met uw echtgenoot, Kagermanov Isa (ov: 5.660.111), onmiddellijk het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. Op 26 september 2005 sloot de minister van Binnenlandse Zaken uw dossier af met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Noorwegen had ingestemd met uw terugname. Uiteindelijk werd u niet gerepatrieerd en op 27 oktober 2005 diende u een tweede asielaanvraag in."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

"U baseerde uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die door uw echtgenoot werden aangehaald en voegde er zelf geen vluchtmotieven aan toe.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De motivering wordt uitgebreid besproken in de beslissing van uw man:

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het gedrag van u en uw gezin niet verenigbaar is met de vrees voor vervolging die u beweerde te koesteren.

Eenzijds deed u al het mogelijke om te voorkomen dat de Russische autoriteiten uw terugkeer zouden achterhalen. U weigerde namelijk de repatriëring door de Noorse staat omdat u dan zou opgevangen worden door Russische gedragsdragers, en keerde op eigen houtje naar Dagestan terug. Daar dook u onder bij uw schoonzus en verliet haar huis niet tot 19 augustus 2004 (dvz, p. 13).

In fel contrast met deze voorzorgsmaatregelen staan de handelingen van uw gezin na uw aankomst in Dagestan. Zo vestigde uw vrouw zich met de kinderen opnieuw op uw officieel adres waar reeds tweemaal een huiszoeking werd uitgevoerd en vanwaar u telkens werd meegenomen.. U wierp tegen dat niet uw vrouw maar uzelf gezocht werd (cgvs tg, p. 3). Indien u nog steeds vreesde voor vervolging in Dagestan en de autoriteiten bij uw vorige arrestaties zo driest te werk gingen als u verklaarde, is het niet logisch dat u uw gezin zondermeer opnieuw in het openbaar liet treden.

Bijgevolg strookt ook de officiële inschrijving van uw zoon in augustus 2004 in zijn voormalige school niet met uw vrees voor vervolging. Daarbij komt nog dat uw vrouw na het incident in augustus 2004 samen met de kinderen onderdook, maar uw zoon toch naar school stuurde op 1 september. Bovendien zijn haar verklaringen hieromtrent tegenstrijdig: terwijl zij aanvankelijk verklaarde dat zij hem zelf naar school bracht op 1 september, ontkende zij dat nadien (cgvs db vrouw, p. 3-4).

Het is evenmin aannemelijk dat u gedurende twee dagen met een publieke bus en uw eigen identiteitsdocumenten dwars door de Russische federatie reisde, namelijk van Khasav Yurt naar

Moskou, als u oprecht vreesde voor vervolging door de Russische autoriteiten (cgvs db, p. 10 en vrouw, p. 4).

Verder is het opmerkelijk dat u zich tijdens de periode dat u ondergedoken leefde, nooit informeerde naar de levensomstandigheden van uw vrouw en kinderen (cgvs tg, p. 3). Nochtans had de schoonzus bij wie u inwoonde wel contact met uw gezin (cgvs tg vrouw, p. 2) en ontmoette u op 19 augustus uw ouders die op dat moment onderdak boden aan uw gezin.

Tenslotte zijn uw verklaringen over uw laatste ontmoeting met uw ouders tegenstrijdig. Tijdens uw interview in dringend beroep verklaarde u dat u uw ouders voor het laatst zag op 29 juli, bij uw aankomst in Dagestan (cgvs db, p. 6-7). Nadien bleek echter dat zij samen met u aanwezig waren op de herdenking van uw oom in augustus 2004 (cgvs db, p. 9), wat u bevestigde tijdens uw interview ten gronde (cgvs tg, p. 3).

Bijgevolg kan na een onderzoek ten gronde in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 weerhouden worden. De door u neergelegde documenten, namelijk een paspoort van u en uw vrouw, een medisch attest, twee bustickets, een schoolattest en een convocatie, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De eerste documenten bevatten geen informatie over de vervolgingsfeiten. De convocatie heeft geen bewijswaarde rekening houdend met het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien werd niet vermeld in welke zaak, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen (cgvs db, p. 6).

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, I.K.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 43 084 van 6 mei 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal op basis van verzoekers verklaringen, omstandig heeft uiteengezet waarom zijn gedrag niet verenigbaar is met de vrees vervolgd te worden door de Russische autoriteiten. De bewering dat deze beslissing om "onbegrijpelijke redenen" valt, snijdt derhalve geen hout.

Hetzelfde geldt voor verzoekers bewering dat de Commissaris-generaal de vereiste van "een consistent logisch gedragspatroon" toevoegt aan de criteria van het Verdrag van Genève.

De Raad is immers van oordeel, samen met de Commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn vrouw en kinderen opnieuw laat intrekken naar zijn officieel adres waar reeds huiszoekingen plaatsvonden en vanwaar hij telkens werd meegenomen, terwijl hij beweert bevreesd te hebben om vervolgd te worden. Dat niet zijn vrouw maar hijzelf gezocht werd en dat hij op een andere plaats onderdook, is geen afdoende motivering; de autoriteiten hadden immers ook zijn vrouw en kinderen kunnen aanpakken om hem te treffen, gezien ze, aldus verzoeker bij zijn arrestaties al zo driest te werk waren gegaan. Ook zijn verklaring dat de busreis doorheen Rusland een noodzakelijk en goed afgewogen risico was, is een blote bewering die niet van aard is om in redelijkheid de motivering van de Commissaris-generaal te weerleggen.

De door verzoeker opgeworpen argumenten wegen te licht om te besluiten dat de vaststellingen in de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn of dat de gevolgtrekkingen daaruit de redelijkheid tarten.

Ook aan de uitleg van verzoeker omtrent zijn nalaten om zich te informeren naar zijn vrouw en kinderen, "dat het volgens de Tsjetsjeense traditie uiterst ongepast is om via eigen ouders naar zijn echtgenote te vragen" hecht de Raad slechts de waarde van een blote bewering. Hij bewijst die dwingende Tsjetsjeense traditie niet. Daarenboven gaat zijn uitleg in tegen de normale zorg van een echtgenoot en vader nopens de vrees voor vervolging die er, volgens hem in hun hoofde bestaat. Dat hij dit naliet, keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

De Raad leest immers in de verhoorverslagen van zijn vrouw (M.K.) van 29 maart 2006 (p. 3) en 29 juni 2006 (p. 2-3) dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschriften beweert, hun zoon niet alleen is ingeschreven in school maar er wel degelijk ook naartoe gegaan is:

Vraag: "Hoe ging uw zoon naar school op 1/9 en later?"

Antwoord: "Mijn rechtstreekse broer vervoerde hem naar school. Heen en weer. In die periode kregen we al die problemen en we vreesden voor het mogelijke"

Vraag: "Ging hij te voet?"

Antwoord: "Nee, met de wagen"

Vraag: "Hoeveel dagen is hij ongeveer naar school geweest?"

Antwoord: "vanaf 1 september tot de 14^e"

Wat de bewering in zijn verzoekschriften betreft dat hij "steeds verklaard heeft zijn ouders gezien te hebben zowel op 29 juli als op 19 augustus", leest de Raad in het administratief dossier:

Vraag: "Hebt u zelf uw ouders nadien nog gezien?"

Antwoord: "Daarna niet meer, op de 29^e wel"

Vraag: "Dus u hebt uw ouders sinds 29 juli niet meer gezien"

Antwoord: "Dat klopt" (zie verhoorverslag van 29 maart 2006, p. 7)

...

Vraag: "Bij wie was u toen langs geweest?"

Antwoord: "Een neef van mijn vader is gestorven. Ik ben daar geweest"

Vraag: "Hebt u uw ouders daar ook gezien? Ja. Mijn ouders, de neven van mijn vader, de zussen van mijn vader..." (zie voormeld verhoorverslag, p. 9)

Vraag: "Wanneer hebt u uw ouders voor het laatst gezien?"

Antwoord: "Ik heb mijn vader en moeder gezien op 19/8" (zie het verhoorverslag van 29 juni 2006, p. 3)
De verwijzing naar deze antwoorden toont de onjuistheid van de bewering van verzoeker.
Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden aldus hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).
Gelet op deze tegenstrijdigheden, wordt verzoekers relaas niet voor waar aangenomen.

De Raad stelt vast dat het nieuw stuk dat verzoeker heeft neergelegd in zijn verzoekschrift van 9 maart 2007 slechts een fotokopie betreft, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat een fotokopie door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tot op heden noch geen origineel ("In afwachting van het origineel,...legt hij alvast de kopie neer", zie de bijlage bij het verzoekschrift, p. 5) heeft bijgebracht.

Wat betreft de door verzoeker eerder neergelegde originele convocatie, herneemt de Raad de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Een document dient om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, wat i.c. niet het geval is.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelte bewijslast op de Commissaris-generaal, merkt de Raad op dat, in het licht van artikel 4.1 van de richtlijn van 2004/83 van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, het de taak is van de lidstaat om de **relevante elementen** van het verzoek **in samenwerking met de verzoeker te beoordelen**. Hieruit volgt bijgevolg niet dat er sprake is van een "gedeelte bewijslast".

Zoals de Raad er reeds op wees (zie hoger), rust de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf en is het niet aan de Commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen of onwaarheden te bewijzen.

Een verwijzing naar algemene rapporten zoals de "Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 2.0, Home Office UK, 9 mei 2006", de "Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 3.0, Home Office UK, 14 november 2006" en de "Position Regarding Asylum-Seekers and refugees from the Chechen Republic, Russian Federation, UNHCR, 22 oktober 2004" volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad merkt nog op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Alle asielaanvragen dienen immers individueel beoordeeld te worden waardoor de door verzoeker aangehaalde rechtspraak, in tegenstelling tot wat hij beweert, i.c. allesbehalve "perfect" toepasbaar is.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De stelling van verzoeker dat hij niet valt onder een uitsluitingsclausule, is in het licht van wat voorafgaat, waardeloos.

2.4.1. In het verzoekschrift van 9 maart 2007 vraagt verzoeker in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij beroept zich daarvoor op dezelfde feiten en bronnen uit zijn asielrelaas waaruit volgens hem blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hij meent ook risico te lopen op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Uit de rapporten die verzoeker aanbrengt in zijn verzoekschriften, met name de "Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 2.0, Home Office UK, 9 mei 2006", de "Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 3.0, Home Office UK, 14 november 2006" en de "Position Regarding Asylum-Seekers and refugees from the Chechen Republic, Russian Federation, UNHCR, 22 oktober 2004", blijkt immers niet dat er nog sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, maar eerder van doelgerichte acties (zie "Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 2.0, Home Office UK, 9 mei 2006", p. 3-4 en "Operational Guidance Note Russian Federation, OGN v 3.0, Home Office UK, 14 november 2006", p. 3-4).

Bijgevolg kan van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van voormelde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE